

HET GEHEIM VAN DE FLUISTERAAR

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Sanna van der Molen

Het geheim van de fluisteraar

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: fantasy, magie, oorlog, vriendschap

NUR 285

ISBN 978 90 448 5701 6

D/2025/4124/296

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

HET
GEHEIM
VAN DE
FLUISTERAAR

SANNA VAN DER MOLEN

1 – DE FLUISTERAAR

Wanneer ze zich niet voorbereidde op de oorlog, gebruikte Vipsana haar magie om verhalen te vertellen. Verhalen over avonturiers die naar de vijandige verbondssteden reisden en zelfs verder gingen, naar de bergen waar de ruïnes van de oude nederzettingen nog overeind stonden.

Maar nu kon ze het zich niet veroorloven om afgeleid te raken.

Gespannen staarde Vipsana naar haar vrienden, die met geheven houten zwaarden op haar aanval wachtten. Messalina stond een paar passen naast haar en overzag het hele schouwspel. Haar donkere haar viel los tot halverwege haar rug en ze droeg haar witte kappa, een lange cape die aan haar schouders bevestigd was en tot op haar knieën viel. Het was het bewijs dat een beschermer zijn of haar opleiding afgerond had. Vipsana droeg nog een rode kappa, maar daar zou morgen verandering in komen.

Messalina glimlachte en gaf haar een klein knikje. Dat was het teken waarop Vipsana gewacht had.

Ze haalde diep adem en gebruikte haar magie om de zintuigen van de aanwezigen te befluisteren. Als fluisteraar kon Vipsana haar vrienden in het midden van de ruimte alles laten zien, horen, voelen, ruiken en proeven wat ze maar wilde. Alleen Messalina, de enige andere fluisteraar, was ongevoelig voor haar bezwering.

Eenmaal befluisterd zagen haar vrienden niet langer de schone maar versleten houten vloer en de witgeschilderde muren. In plaats daarvan vertelden hun zintuigen hun dat ze in een oud bos stonden. De reusachtige bomen waren tientallen meters hoog en

hun bovenste takken waren met elkaar verstrengeld. Slechts enkele straaltjes daglicht bereikten de grond, bedekt met een dikke laag bladeren die ieder geluid dempte. Tientallen kronkelende wortels staken omhoog.

Haar vrienden draaiden zich langzaam om hun as, met opgeheven zwaarden en gespitste oren. Vipsana liet hen net iets te lang wachten, totdat ze de verwarring op hun gezichten zag verschijnen. Livius liet zijn zwaard al zakken.

Clodia bleef op haar plek staan. Messalina had haar aangegeven als de leider van de oefening, iets wat ze heel serieus nam. Vipsana zag haar onderzoekende blik over de omgeving glijden. 'Livius,' zei ze scherp. 'Opletten! De aanval kan ieder moment komen.'

De woorden hadden haar mond nog maar net verlaten toen een pijl vlak langs haar gezicht sneed. Vipsana zorgde ervoor dat Clodia het zoevende geluid kon horen en de veren over haar wang voelde strijken.

Er verscheen een geërgerde blik op haar gezicht, die plaatsmaakte voor een opgewekte grijns toen de horde alliantiesoldaten vanachter de bomen verscheen en schreeuwend op hen afrende. 'Vergeet niet: het is maar een illusie!' brulde Clodia.

Vipsana had de indruk dat de woorden vooral voor Livius bedoeld waren. Hij knikte gedwee, maar ze merkte dat hij een paar tellen te lang naar Clodia staarde in plaats van zijn aandacht op de vijand te richten.

Vipsana fronste haar wenkbrauwen terwijl ze ervoor zorgde dat het gevecht niet van een echte strijd te onderscheiden was. Haar vrienden zagen niet alleen het bos, ze roken het ook, net als de geur van oud zweet die om hun vijanden hing. Gaius en

Julius stonden rug-aan-rug terwijl ze een groep brullende soldaten het hoofd boden. Clodia vocht in haar eentje met twee vijanden tegelijkertijd, ontweek vuurballen en sloeg een rotsblok uit de lucht met haar schild. Ze was zonder twijfel de beste zwaardvechter van de groep. Misschien had ze niet Marcus' brute kracht of Octavia's elegantie, maar haar bewegingen waren doelgericht en efficiënt.

Het probleem was dat haar tegenstanders niet met zwaarden vochten.

Vipsana zag zowel de werkelijkheid als het tafereel dat ze haar vrienden influisterde: soldaten in bronzen wapenrok die met vuurballen, ijs en rotsblokken aanvielen.

Livius deinsde naar achteren toen hij bijna geraakt werd door het verzengend hete vuur dat zijn tegenstanders op hem afvuurden. Afgeleid door de aanval zag hij de boomwortel niet, zodat zijn voet bleef hangen en hij op de grond terechtkwam. Hij krabbelde overeind en zou door een rotsblok geraakt zijn als Marcus niet voor hem gesprongen was.

‘Opletten, Livi,’ schreeuwde hij vrolijk.

Vipsana wierp een blik op Messalina, zich afvragend hoelang ze de illusie nog in stand moest houden.

Clodia ontweek een ijsbal en hakte met haar zwaard in op de nek van haar tegenstander, maar in plaats van schade aan te richten, sneed haar zwaard alleen door lucht. Uit haar evenwicht gebracht maakte ze ongewild een halve pirouette en moest ze een paar grote passen zetten om te voorkomen dat ze op de grond viel.

‘Slordig,’ zei Messalina vermanend. Vipsana voelde dat ze rood aanliep en gaf zichzelf in stilte een uitbrander voor haar gebrek aan focus.

‘Sorry,’ mompelde ze.

‘Clodia, val de soldaat nog een keer aan.’

Dit keer voelde Clodia wel weerstand. De spieren in haar arm vertelden haar dat haar zwaard contact had gemaakt met iets massiefs, hoewel Vipsana kon zien dat er niets voor haar stond.

Onbewust leunde ze iets naar voren, haar gewicht op de bal van haar voeten. Een paar blonde plukken waren losgekomen uit haar vlecht en die duwde ze weer achter haar oren, haar aandacht gericht op de allesomvattende illusie die ze voor zes mensen moest ophouden. Het kostte haar veel energie, maar tegelijkertijd genoot ze van de uitdaging om ieder detail te laten kloppen.

Uiteindelijk klapte Messalina één keer in haar handen. ‘Dat is voldoende voor vandaag,’ zei ze.

Vipsana stopte de befluistering zodat haar vrienden weer de lege kamer zagen. ‘Welkom terug,’ zei ze grijnzend.

‘Goed gedaan, allemaal,’ zei Messalina. Ze nam de tijd om iedereen even aan te kijken, voordat ze haar hand op Vipsana’s schouder legde. ‘Vipsana, ook jij hebt het goed gedaan. Dit was een lastige opdracht.’

Vipsana werd weer rood – deze keer van trots.

‘Ik vergat soms dat het allemaal nep was,’ zei Octavia.

‘Mag ook wel,’ zei Clodia. ‘Nu Vipsana bijna volwassen wordt.’ Ze trok plagerig aan de rode kappa, die duidelijk maakte dat Vipsana nog een leerling-beschermer was.

‘Officieel tenminste,’ vulde Marcus aan.

Vipsana sloeg haar ogen ten hemel. Marcus wilde door haar haren woelen, maar ze dook net op tijd weg.

‘Eindelijk,’ zei ze.

Messalina keek geamuseerd toe, zoals veel oudere bescher-

mers deden wanneer de leerlingen elkaar plaagden. ‘Ik hoop dat je me morgen wel even bezoekt, ook al ben je dan vrij,’ zei ze tegen Vipsana.

Die knikte. Ze had altijd al een bijzondere band met Messalina gehad omdat ze de enige twee fluisteraars op de Academie waren – en de enige volwassen fluisteraars in heel Eldora.

Tenminste, morgen zouden ze allebei volwassen zijn.

‘Maak goed gebruik van jullie vrije dagen,’ zei Messalina. ‘Misschien moeten jullie Eldora binnenkort voor langere tijd missen.’

Door die woorden kwamen ze weer met beide voeten op de grond terecht. Vipsana’s verjaardag betekende dat de hele groep volwassen zou zijn, klaar om als onderdeel van een eenheid te gaan werken. Misschien zouden ze in Eldora blijven, of ze konden naar Flavia gestuurd worden om het gebied tegen alliantiesoldaten te beschermen.

‘Jullie mogen gaan.’

Messalina gebaarde naar de deur en ze bogen voor haar, een gebalde vuist op hun hart, voordat ze zich naar buiten haastten.

In gedachten verzonken volgden ze de route die ze de afgelopen vier jaar duizenden keren afgelegd hadden, door de lange galerij die langs de enorme binnenplaats liep en de drie gebouwen van de Academie met elkaar verbond. Witte zuilen droegen de daken die hen tegen de regen beschermden, maar de leerlingen die op dat moment op het grasveld trainden, hadden dat geluk niet. De honderden beschermers in opleiding waren tussen veertien en achttien jaar en droegen allemaal een vuurrode kappa. Het was een vrolijke aanblik.

‘Denken jullie dat we naar Flavia gestuurd worden?’ vroeg Livius. Het was het enige gebied buiten Eldora waar beschermers

gestationeerd waren, om de inwoners tegen de agressieve steden van de alliantie te beschermen.

‘Dat krijgen we pas te horen nadat Vipsana haar gelofte heeft afgelegd,’ merkte Marcus op.

Vipsana’s hart maakte een sprongetje bij die woorden. Ze keek al haar hele leven uit naar de dag waarop ze een echte beschermer zou worden.

‘Eindelijk,’ zei Clodia. Ze wist als geen ander hoezeer Vipsana zich daarop verheugde.

Vipsana kende haar al zolang ze zich kon herinneren, aangezien ze als kinderen allebei in hetzelfde weeshuis terechtgekomen waren. Officieel was Clodia geen wees omdat haar moeder nog leefde, maar die was enkele jaren na haar geboorte in een rusthuis voor mentaal verwarden opgenomen. Tegen de tijd dat ze weer op eigen benen kon staan, woonde Clodia al op de Academie.

Vipsana had slechts vage herinneringen aan de opa die voor haar had moeten zorgen na de dood van haar ouders, maar die te oud was om een klein kind op te voeden. Aangezien ze geen andere familieleden had, was het weeshuis de enige optie geweest.

Vanaf het moment dat de twee kleuters elkaar ontmoet hadden, waren ze onafscheidelijk geweest. Zolang ze zich kon herinneren, was Clodia haar beste vriendin. Hun hele leven hadden ze dezelfde droom gedeeld: samen naar de Academie gaan om beschermers te worden.

Nu was het bijna zover.

Met haar kastanjebruine haar, porseleinen huid en blauwe ogen zag Clodia er in eerste instantie niet uit als een geduchte vijand, maar wanneer je langer naar haar keek, zag je de spieren

op haar armen en de krachtige passen waarmee ze liep. Ze was langer dan gemiddeld, bijna even groot als Livius en een duimbreedte groter dan Marcus, iets waar ze hem altijd mee plaagde.

‘Eindelijk,’ bevestigde Vipsana.

Ze verlieten de zuilengang om in het gedeelte van de Academie te komen waar de beschermers sliepen. In hun kamer stonden vier stapelbedden en evenveel kasten. Een van de onderste bedden lag vol met kledingstukken. De afgelopen vier jaar hadden ze hier samen gewoond en Vipsana kon nog steeds niet helemaal geloven dat aan die periode een einde zou komen.

Vipsana hield van Eldora. Het was de reden dat ze altijd al beschermer had willen worden, in plaats van ambachtswerker of magistraat. Ze hield van de mooie straten, de prachtige openbare gebouwen en de publieke baden. De inwoners betaalden veel belasting, maar in ruil daarvoor woonden ze in de mooiste stad ter wereld. De overheid zorgde goed voor de bevolking. Beschermers droegen daaraan bij, niet alleen door de stad te verdedigen, maar ook door alle andere functies die ze vervulden.

Binnenkort zou ze dan misschien wel de stad moeten verlaten, maar ze droomde al van het moment dat ze zou terugkomen aan het hoofd van een zegevierend leger. Ze zag zichzelf al, gezeten op een paard aan het hoofd van een stoet, toegejuicht worden door een uitzinnige menigte.

Haar voet bleef hangen achter een stoeptegelsel, omhooggeduwd door de onderliggende wortels van een van de vele eeuwenoude bomen die aan weerszijden van de straat stonden. Julius greep haar arm om te voorkomen dat ze op de grond zou vallen.

‘Waar was je nu weer met je gedachten?’ plaagde hij haar.

Ze grinnikte terwijl ze hem bedankte. Het was niet de eerste keer dat een van haar vrienden voorkwam dat ze languit ging wanneer ze met haar hoofd ergens anders was. ‘De vijand aan het bevechten, uiteraard.’

‘Uiteraard,’ plaagde Clodia haar. ‘Zorg er maar voor dat je niet al gewond bent wanneer we de stad verlaten.’

Vipsana trok een gezicht. ‘Naar welk badhuis gaan we?’

‘Verander maar van onderwerp,’ grijnsde Gaius.

‘Zullen we naar de Via Domus gaan?’ Marcus haalde een hand door zijn haar. ‘Ik heb wel zin om een stukje te wandelen.’

‘O, kom op, Marcus. De kans dat je haar terugziet, is echt heel klein,’ zei Octavia lachend. Marcus bloosde, maar probeerde het te verbergen door te roepen dat hij het gewoon een fijne plek vond.

‘Weet je eigenlijk wel hoe ze heet?’ vroeg Clodia geamuseerd.

Hij aarzelde en haalde toen verslagen zijn schouders op. ‘Maar ze was heel aardig,’ stribbelde hij tegen. ‘En ze zit op de Rivieracademie.’

De Via Domus lag in de buurt van een van de andere Academies, wat inhield dat er voornamelijk beschermers in opleiding kwamen, mensen van hun leeftijd. Sinds het meisje met het korte rode haar Marcus aangesproken had, wilde hij alleen nog naar dat ene badhuis, hoewel er drie waren die minder ver van hun Academie lagen.

Ze liepen langs het statige Senaatsplein met zijn witmarmeren gebouwen en de grote markt die daartegenover lag. Duizenden mensen liepen langs de kraampjes om hun dagelijkse inkopen te doen. De brede straten van de binnenstad waren geplaveid met kinderkopjes en in de zomer liep je hier in de schaduw van

de oude, dikke bomen die aan weerszijden stonden. Ze leidden naar de rustigere woonwijken. De scholen waren al uit en kinderen speelden in parkjes en klommen in bomen, dik aangekleed tegen de kou. Ze zwaaiden enthousiast wanneer ze de beschermers zagen. Vooral Marcus had daar altijd plezier in. Met een ernstige blik op zijn gezicht boog hij voor de kinderen, die hem met grote ogen naketen.

Badhuizen waren herkenbaar aan de houten uithangborden met de daarop geschilderde dolfijnen. Ze werden gefinancierd met het belastinggeld van de Eldorezen, waardoor iedereen gratis toegang had.

Eén beschermer stond bij de ingang om ervoor te zorgen dat er niet meer bezoekers binnenkwamen dan toegestaan, en om in te grijpen wanneer er problemen ontstonden. Het was een oude, vrolijke man die hen met een gebalde vuist tegen zijn borst begroette toen hij hun kappa's zag.

Ze liepen door de gang naar de kleedkamers, waar ze hun kleding achterlieten en houten sandalen aantrokken om hun voeten niet te branden aan de verwarmde vloer.

Het eerste bad was cirkelvormig, verzonken in de witte vloer en groot genoeg voor honderd man. Stoom cirkelde omhoog. In het water was een tiental mensen aan het ontspannen. Vipsana liet haar sandalen achter bij de rand van het bad en dompelde zich onder in het water. Ze genoot van de brandende hitte op haar lichaam.

'Ik zou hier later wel willen werken,' merkte Marcus op. Hij had zijn hoofd tegen de rand gelegd.

'Dan weet je zeker dat je haar vroeg of laat tegenkomt,' plaagde Octavia hem.

Ze bleven een tijdje in het hete water totdat ze naar de volgepakte sauna liepen. Marcus had bij binnenkomst met een gretig gezicht rondgekeken, maar zijn mysterieuze vrouw was er niet.

In het koude bad na de sauna voelde Vipsana haar spieren weer actief worden. Ze dobberde lui op het water terwijl Clodia een paar baantjes trok.

‘Gaan we nog terug de sauna in?’ vroeg Livius.

Marcus schudde zijn hoofd. ‘Ik niet. Ik wil nog even langs mijn vader,’ zei hij. ‘Zie ik jullie bij de Academie?’

Vipsana wist dat zijn vader al jarenlang ziek was en niet voor hem kon zorgen. Meer wilde Marcus er niet over kwijt, maar zo lang als ze zich kon herinneren bezocht hij hem minstens één keer per week.

‘We zullen opletten of we je geliefde nog zien,’ plaagde Octavia, waarna Marcus een gezicht trok en uit het bad klom. Vipsana dook onder water en genoot van de kou voordat ze weer bovenkwam.

‘Laten we zo ook maar vertrekken,’ zei Clodia tegen haar.

‘Zullen we nog één keer naar het warme bad gaan?’ vroeg Octavia.

Ze keek hen smekend aan terwijl ze het water al uit klom.

Vipsana keek naar Clodia, die haar schouders ophaalde. ‘Waarom eigenlijk ook niet?’

Ze hoorden de opgewonden stemmen al voordat ze de grote menigte voor het Senaatsgebouw zagen. ‘Wat denk je dat er aan de hand is?’ vroeg Octavia.

Het was te druk om te zien wat er zich op het plein afspeelde.

Clodia sprak een groepje mensen aan die wild gebarend stonden te overleggen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg ze.

‘Hebben jullie het nog niet gehoord?’ vroeg een van hen, terwijl zijn blik naar hun kappa’s gleed. ‘Een leger van bewegers heeft onze beschermers in Flavia weer aangevallen. Het is zover. We zijn in oorlog met de alliantie.’